

021226-1

„Přirozený vývoj prostě nevede k mezidruhové harmonii, jaké jsme byli poslední dva dny svědky.“ (*Ráma tajemství zbavený*, s. 123.) Pochopitelně to není pravda: všechny mezidruhové typy soužití dokazují opak. Je ovšem správné předpokládat, že komplikovaná symbióza je možná jen tam, kde zprvu došlo k uplatnění rozdílností, a možná i konfliktních rozdílností. Snad nejpozoruhodnějším příkladem nejen mezidruhové, ale takříkajíc mezi-říšské symbiózy jsou lišejníky. Tam nejde jen o spolupráci, synergii, ale o skutečné spolužití, symbiózu, a to takovou, že oba subjekty už ztratily schopnost se oddělit a žít samostatně. To je ovšem jen příklad nejnápadnější, ale najdeme (a v budoucnosti budou jistě ještě nalezeny) i mnohé další formy spolužití (zatím např. byly vysloveny jen hypotézy o původu karyont jako výsledku totální symbiózy bezjaderných buněk a velkých virů apod.; ostatně i přetrvávající dvojí dědičnost, jaderná a mimojaderná, nasvědčuje čemusi analogickému). – Zcela jiným problémem je ovšem ona zmíněná „přirozenost“ vývoje – co tím je vlastně míněno? Jenom to, že tu nezasáhl člověk? Ale co když zmíněné příklady nasvědčují tomu, že vývoj jako takový je principiálně „ne-přirozený“, anebo že sama tzv. přirozenost je založena na čemsi, co se „přirozenosti“ vymyká resp. co ji překračuje?

(Písek, 021226-1.)